

Rapport

Klacht

Verzoekster klaagt over de gang van zaken rond haar voorlopige teruggaafregeling 2007. Zij heeft drie verschillende beschikkingen ontvangen die steeds van een incorrect partnerinkomen uitgaan. Het is verzoekster niet duidelijk waarom de Belastingdienst niet van meet af aan het correcte inkomen van haar partner heeft gehanteerd en laatstelijk een fictief inkomen heeft toegepast, dat ruim drie keer zo hoog is als het daadwerkelijke inkomen.

Beoordeling

Algemeen

I Bevindingen

1. Verzoekster en haar echtgenoot ontvingen in 2007 een bijstandsuitkering voor samenwonenden op basis van de Wet Werk en Bijstand. De gemeente schatte het gezamenlijke inkomen over 2007 op € 18.500 (dat is inclusief de langdurigheidstoelage voor 2006 die de gemeente in 2007 heeft uitbetaald). Het (partner)inkomen wordt fiscaal gezien in gelijke delen over de partners verdeeld en zou in dit geval een geschat inkomen betekenen van € 9.250 per persoon.
2. Verzoekster heeft eind 2006 geen bezwaar gemaakt tegen de (automatische) continuering van haar voorlopige teruggaaf (hierna: VT). Zoals voor 2006 ging de Belastingdienst voor 2007 uit van de op dat moment laatst bekende en gecontroleerde inkomensgegevens van haar partner. Dat waren de gegevens van 2005. Het inkomen voor dat jaar was vastgesteld op een bedrag van € 5.766. De beschikking van de VT 2007 (hierna: H70) werd met dagtekening 15 januari 2007 aan verzoekster verzonden. Deze beschikking gaf verzoekster recht op een voorlopige teruggaaf 2007 van € 939 bij een partnerinkomen van € 5.766.
3. Met dagtekening 15 mei 2007 ontving verzoekster een tweede beschikking (hierna: H71). Deze gaf recht op een VT van € 0 bij een partnerinkomen van € 0. Ten gevolge daarvan werd de VT terugwerkend per 1 januari 2007 stopgezet en werd de al uitbetaalde teruggaaf (€ 315) teruggevorderd (beschikking van 12 mei 2007).
4. Verzoekster stuurde op 15 mei 2007 een faxbericht aan de Nationale ombudsman over de vastgestelde € 0 teruggaaf. Zij was het onder meer niet eens met de inschatting van de Belastingdienst over het inkomen van haar partner. De Nationale ombudsman stuurde het bericht op 31 mei 2007 ter behandeling door naar de Belastingdienst.
5. Op 26 april 2007 beantwoordde de Belastingdienst een eerder via de Nationale ombudsman doorgestuurde klacht van verzoekster. Die klacht ging over de voor

verzoekster onduidelijke gang van zaken rond haar voorlopige teruggaaf in de voorbije jaren (1998 tot en met 2005).

6. Op 22 juni 2007 verstuurde de Belastingdienst aan verzoekster een derde beschikking (H72). Volgens de derde beschikking had verzoekster recht op een voorlopige teruggaaf 2007 van € 622 bij een partnerinkomen van € 24.503.

7. Bij faxbericht van 24 juni 2007 wendde verzoekster zich opnieuw tot de Nationale ombudsman. Zij klaagde erover dat de Belastingdienst in de beschikking van 22 juni 2007 (H72) opnieuw van een onjuist partnerinkomen uitging. Op 25 juni 2007 stuurde de Nationale ombudsman de brief door naar de Belastingdienst als bezwaar tegen H72.

8. Op 4 juli 2007 reageerde de Belastingdienst en schreef verzoekster onder meer het volgende:

“In vervolg op mijn eerdere behandeling van uw klachten (...) heb ik ervoor gezorgd dat u met dagtekening 22 juni 2007 een nadere voorlopige teruggaaf voor het jaar 2007 heeft gekregen met een bedrag van € 622. Naar mijn mening heeft u recht op dat bedrag.

Om dat snel aan u ter beschikking te kunnen stellen is, vanwege automatiseringstechnische redenen, bij het vervaardigen van die beschikking voor uw echtgenoot een fictief inkomen van € 24.503 gehanteerd.”

9. Bij faxbericht van 5 juli 2007 antwoordde verzoekster de Belastingdienst dat zij wilde weten hoe deze het inkomen tot drie keer toe verkeerd kon inschatten. Zij gaf aan te begrijpen dat een schatting van de voorlopige teruggaaf wordt gemaakt, maar niet te kunnen geloven dat bij het inkomen fouten worden gemaakt.

Zij merkte nog op geen antwoord te hebben gekregen op haar brief van 26 maart 2007 waarin zij had gevraagd welke fout zij had gemaakt bij het invullen van de inkomstenbelastingformulieren. Zij vroeg om een antwoord op haar vragen en herstel van het foute inkomen van haar man.

10. Hierop schreef de Belastingdienst op 6 juli 2007 aan verzoekster:

“...Ik kan niet anders dan u nogmaals schriftelijk bevestigen dat de Belastingdienst niets anders heeft gedaan dan u naar eer en geweten zo juist mogelijke aanslagen en/of (voorlopige) teruggaven te bezorgen.

Ook vraagt u nog wat u fout heeft gedaan. Daarop heb ik al geantwoord in mijn brief van 26 april 2007 (...). Daar heb ik u uitgelegd dat de gang van zaken (die ik wel als “omslachtig” heb omschreven) een gevolg is van de regelgeving en dat er geen sprake is van een fout van onze of van uw kant...”

11. Op 12 juli 2008 richtte verzoekster zich opnieuw tot de Nationale ombudsman. Zij schreef dat zij geen duidelijk antwoord had gehad op haar brief van 5 juli 2007 en niet verwachtte dat de gemaakte fout inzake het inkomen van haar man zou worden hersteld.

Zij merkte nog op dat volgens haar contactpersoon het geschatte inkomen van haar en haar man voor 2007 € 8.800 per persoon bedroeg.

12. Op verzoek van de Nationale ombudsman verstrekke de Belastingdienst op 20 juli 2007 de volgende informatie.

“...Vanaf 2005 is een automatische VT (voorlopige teruggaaf; N.o.) afgegeven op basis van de bij ons bekende historische gegevens. Sinds dat jaar krijgen belastingplichtigen met een VT in het najaar (veelal in de maand november) van de Belastingdienst een brief met daarin de vraag of de VT van het lopende jaar - mutatis mutandis - kan worden gecontinueerd of dat men wijzigingen wil laten verwerken. Als belastingplichtigen op die brief niet reageren, en voor zover ik kan nagaan heeft (verzoekster; N.o.) dat niet gedaan, wordt de VT in het volgende jaar automatisch voortgezet.

Dat laatste is ook voor 2007 gebeurd...”

13. Op 4 september 2007 stelde de Nationale ombudsman een onderzoek in naar de gang van zaken rond de VT 2007. In een eerste reactie schreef de Belastingdienst op 17 oktober 2007:

“...Het op de beschikking H.70 vermelde inkomen van de partner (€ 5.766) is het op dat moment laatst bekende gegeven en stamt uit het jaar 2005.

Om de beschikking H.71 te kunnen vervaardigen, was er, om automatiseringstechnische redenen, geen ander mogelijkheid dan het inkomen van de partner op nihil te stellen. En om versneld de gewenste teruggaaf in de beschikking H.72 te kunnen bewerkstelligen, was het, om dezelfde redenen, noodzakelijk met een fictief inkomen te werken. Ook in mijn eerdere berichten heb ik u al gemeld dat dit de enige mogelijkheid was om er voor te zorgen dat verzoeker voor 2007 op korte termijn een voorlopige teruggaaf tot het juiste bedrag zou krijgen.

Dat de Belastingdienst in dit soort (uitzonderings)gevallen er voor kiest om een praktische benadering toe te passen, acht ik uit efficiency overwegingen verdedigbaar. Dat geldt te meer daar het uiteindelijke resultaat voor het belastingjaar 2007 is dat, althans op basis van de op het moment van het afgeven van de beschikking beschikbare gegevens, een teruggaaf tot een juist bedrag is verleend. Nu bovendien verzoekster door mij over het hanteren van een fictief inkomen van de partner in de beschikking H.72 zowel telefonisch als schriftelijk is geïnformeerd (zie mijn aan haar gerichte brieven van 4 en 6 juli 2007 (...)) en vervolgens ook nog vast staat dat men daar geen enkel nadeel van ondervindt, blijf ik van oordeel dat de (resterende) klacht **ongegegrond** is.”

Tevens beantwoordde de Belastingdienst in zijn reactie de volgende vragen van de Nationale ombudsman:

1. Wat is de grondslag van de volgens u terechte voorlopige teruggaaf 2007 aan verzoekster van € 622?

Antwoord: "De wettelijke bepalingen omtrent het toekennen van heffingskortingen in zijn algemeenheid en meer in het bijzonder de bepalingen betrekking hebbend op de kinderkorting."

2. Kunt u aangeven waarom dit bedrag bij wijze van voorlopige teruggaaf slechts (versneld) aan verzoekster kon worden toegekend en uitbetaald door een (zeer hoog) fictief partnerinkomen toe te passen? Welke automatiseringstechnische renden ligt hieraan ten grondslag?

Antwoord: "Ik kan u niet meer melden dan ik hierboven al deed. Volgens mijn medewerkers hadden zij geen andere mogelijkheid om een en ander door het automatiseringsproces heen te loodsen dan door gebruik te maken van een fictief (partner) inkomen."

3. Werkt het toegekende fictieve inkomen van de partner door in andere fiscale aangelegenheden van verzoekster of haar partner? Kunt u aangeven - voor zover dat aan de orde is - welke waarborgen zijn getroffen om (nadelige) gevolgen uit te sluiten?

Antwoord: "Voor zover ik kan nagaan is dat niet het geval."

4. Zal de Belastingdienst nog een beschikking voorlopige teruggaaf 2007 aan verzoeker sturen met vermelding van het correcte partnerinkomen? Indien neen, waarom niet?"

Antwoord: "Nee. De laatst genomen beschikking is qua resultaat juist. Daarom is er geen reden alsnog een nadere voorlopige beschikking af te geven.

Daar wil ik nog wel aan toevoegen dat het zenden van nog weer een beschikking voorlopige teruggaaf, als dat (automatiserings)technisch in dit geval al mogelijk zou zijn, naar mijn oordeel niet wenselijk is. Een poging daartoe zou namelijk, naar ik verwacht, eerder tot gevolg hebben dat het bij verzoekster kennelijk bestaande onbegrip zou toenemen dan dat het bij zou dragen aan een oplossing van haar probleem.

Overigens zal, zodra het belastingjaar 2007 leidt tot een definitieve aanslag inkomstenbelasting (maar dat zal op zijn vroegst in de tweede helft van 2008 het geval zijn), daarop wel een juist partnerinkomen worden vermeld."

14. Op verzoek van de Nationale ombudsman verstrekke de Belastingdienst op 19 december 2007 de volgende aanvullende informatie:

“...2. Wat de aanleiding is geweest om de H.71 op deze wijze aan te maken is voor mij niet meer te achterhalen. Vermoedelijk ligt hieraan een (telefonisch?) verzoek van belastingplichtige ten grondslag.

3. Vanuit mijn (beperkte) kijk op de programmatuur die achter de berekeningsprogramma's zit, kan ik uw vraag naar de door mij genoemde automatiseringstechnische redenen niet (meer) concreet beantwoorden.

4. Bij het vervaardigen van de H.72 is als uitgangspunt gehanteerd de wens om, gegeven de toen al aanwezige klacht, belastingplichtige juist zo snel en goed mogelijk ter wille te zijn door er voor te zorgen dat het juiste voor 2007 verschuldigde (aanslag)bedrag zou worden bewerkstelligd. Daarom is de gevolgde werkwijze gehanteerd. Een andere mogelijkheid daartoe bestond niet en als de medewerkers van mijn kantoor in Zwolle niet deze praktische werkwijze hadden toegepast, zou naar hun inschatting eerst bij de definitieve aanslag 2007 (in 2008 of 2009) een juiste belastingschuld kunnen worden geformaliseerd in een aanslag.

Gezien het feit dat ik belastingplichtige in mijn al van uw dossier deel uitmakende brieven van 4 en 6 juli 2007 (...) daaromtrent heb geïnformeerd, vermag ik niet in te zien welke verwijtbare handelwijze in deze aan de Belastingdienst zou kunnen worden tegen geworpen.

Veeleer acht ik het tegendeel het geval. Er is namelijk (met kunst en vliegwerk) getracht belastingschuldige zo snel en qua resultaat zo adequaat mogelijk te helpen.

(...)

6. In uw verzoek lees ik (impliciet) (...) dat wellicht een geheel nieuwe, op alle punten correcte, beschikking gewenst zou zijn geweest. Die gedachte lijkt enerzijds wel logisch.

Aan de andere kant speelt ook het volgende.

Ten eerste was er voor mij het gegeven dat het afgeven van een vierde, wel “correcte” beschikking in de sfeer van de voorlopige teruggaven c.q aanslagen, althans voor zover de kennis van de medewerkers van mijn eenheid strekt, onmogelijk was.

Daarnaast is onze handelwijze gebaseerd geweest op een zo dienstverlenend mogelijke instelling. Met andere woorden: als het juiste resultaat in drie beschikkingen - een aantal dat op zichzelf, gezien de reacties van belastingplichtige, kennelijk en begrijpelijkerwijs al tot verwarring aanleiding gaf - kan worden bereikt, is de keus om daar nog een vierde beschikking “overheen” te zenden niet zo voor de hand liggend. Zeker als men daarbij bedenkt dat daardoor de reële kans aanwezig is dat het onbegrip bij belastingplichtige juist wordt verhoogd.

Vandaar dat ik van mening ben dat de Belastingdienst, met alle verwarring waarvan ik in mijn vorige brieven wel heb laten merken dat ook ik daar niet gelukkig mee was, toch in redelijkheid tot de gemaakte keuzes heeft kunnen komen. Ik verzoek u ook vanuit die optiek naar een en ander te kijken.

Ten overvloede wellicht: na ontvangst van de aangifte 2007 (die vermoedelijk in het voorjaar van 2008 door belastingplichtige zal worden ingediend) zullen alle relevante elementen die de hoogte van de dan op te leggen definitieve aanslag bepalen, daarin tot de juiste bedragen zijn opgenomen..."

15. Dit was voor de Nationale ombudsman aanleiding om op 28 januari 2008 telefonisch nadere vragen aan de Belastingdienst te stellen. Volgens de Belastingdienst was het maken van een vierde VT technisch onmogelijk en uit oogpunt van verzoekster niet gewenst. Nadat de VT met de derde beschikking tot een juist bedrag was vastgesteld, zou een vierde beschikking niet opportuun zijn en zou deze bij verzoekster opnieuw tot onbegrip en verwarring leiden. Volgens de Belastingdienst was het verzoekster juist te doen om een correcte (voorlopige) teruggaafbedrag. Uiteindelijk zouden de juiste (inkomens)gegevens van verzoekster en haar echtgenoot worden vastgesteld, nadat hun aangiftes inkomstenbelasting 2007 definitief verwerkt waren.

II Beoordeling

16. Verzoekster en haar echtgenoot hadden in 2007 recht op een bijstandsuitkering voor samenwonenden op basis van de Wet Werk en Bijstand. De gemeente, verantwoordelijk voor de uitkering, schatte het belastbaar jaarinkomen 2007 van verzoekster en haar partner op € 9.250 per persoon (dat is inclusief de langdurigheidstoeslag voor 2006 die de gemeente in 2007 heeft uitbetaald).

17. Verzoekster heeft eind 2006 geen bezwaar gemaakt tegen de (automatische) continuering van haar voorlopige teruggaaf (hierna: VT). Bij de voortzetting van de VT ging de Belastingdienst daarom - zoals voor 2006 - uit van de op dat moment bekende (en gecontroleerde) inkomensgegevens. Dit waren de inkomensgegevens uit 2005. Toen was het partnerinkomen vastgesteld op € 5.766. Uitgaand van dit inkomen werd aan verzoekster een VT 2007 toegekend van € 939 bij beschikking van 15 januari 2008 (hierna: H70). Wat deze VT betreft heeft de Belastingdienst juist gehandeld. Omdat verzoekster geen wijziging had doorgegeven of anderszins had laten blijken dat de Belastingdienst van een ander partnerinkomen hoorde uit te gaan, is de Belastingdienst bij de continuering van de VT terecht van bekende (en gecontroleerde) inkomensgegevens uitgegaan.

18. Met dagtekening 15 mei 2008 ontving verzoekster een tweede beschikking (hierna: H71). Deze beschikking ging uit van een geschat partnerinkomen van € 0. Het recht op voorlopige teruggaaf werd volledig ingetrokken en de reeds uitbetaalde bedragen teruggevorderd. Op 15 mei 2008 maakte verzoekster hiertegen bezwaar. Daarbij gaf zij

(onder meer) aan dat het geschatte partnerinkomen onjuist was en dat zij en haar partner een bijstandsuitkering ontvingen. In reactie daarop heeft de Belastingdienst een derde beschikking (hierna H72) verzonden met dagtekening 22 juni 2007. Volgens H72 had verzoekster recht op een VT van € 622 bij een partnerinkomen van € 24.503. Opnieuw gaf verzoekster aan het niet eens te zijn met het gehanteerde partnerinkomen. Zij begreep niet hoe de Belastingdienst - nu drie keer op een rij - uit kon gaan van een in haar ogen onjuiste inschatting van het inkomen van haar partner.

19. Wat H71 betreft, heeft de Belastingdienst niet aan kunnen geven, waarom het inkomen van verzoeksters echtgenoot op € 0 was gesteld. De Belastingdienst vermoedde dat verzoekster hierom had gevraagd. In het onderzoek is op dit punt geen duidelijkheid ontstaan. Toetsbare gegevens ontbreken. Dat betekent dat de Nationale ombudsman tot het oordeel is gekomen dat adequate organisatorische voorzieningen ontbreken die waarborgen dat van iedere uitgaande beschikking te achterhalen valt waarop die is gebaseerd. Op dit punt heeft de Belastingdienst dus niet behoorlijk gehandeld.

20. Voor H72 heeft de Belastingdienst aangegeven dat een spoedige uitbetaling van het juiste teruggaafbedrag, technisch niet anders mogelijk was dan door gebruik te maken van een (zeer) hoog fictief partnerinkomen. De Belastingdienst heeft op vragen van de Nationale ombudsman niet duidelijk kunnen maken waarom een meer reëlere inschatting van het partnerinkomen - zoals verzoekster die wenste en aandroeg - tot een tragere uitbetaling zou hebben geleid. Toch vindt de Nationale ombudsman de handelwijze van de Belastingdienst te billijken. Het optreden van de Belastingdienst was primair ingegeven om verzoekster op korte termijn te helpen en haar zo snel mogelijk van een juiste teruggaaf te voorzien. Voorts is verzoekster bij de afhandeling van haar klacht ingelicht over de reden van de vermelding van dit hoge fictieve inkomen en voorts heeft deze vermelding naar de Belastingdienst aangaf geen (negatieve) fiscale consequenties voor verzoekster of haar echtgenoot. Wel maakt de Nationale ombudsman de volgende kanttekening. Het was beter geweest als de Belastingdienst een en ander te voren met verzoekster had besproken en/of hierover bij de beschikking H72 duidelijke informatie had verstrekt. Het onbegrip - en daarmee de klacht - op dit punt heeft de Belastingdienst zelf in de hand gewerkt door pas achteraf uitleg te geven in plaats van verzoekster van tevoren daarin te kennen en haar bij de oplossing te betrekken.

In zoverre voldoet de handelwijze van de Belastingdienst niet aan het vereiste van een actieve en adequate informatieverstrekking.

Dat de achteraf verstrekte uitleg kennelijk door verzoekster niet werd begrepen, had bovendien aanleiding kunnen geven om verzoekster uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud, teneinde een en ander in een meer persoonlijke setting toe te lichten.

21. De Belastingdienst gaf aan geen aanleiding te zien om een vierde beschikking aan te maken die van een meer reëler partnerinkomen uitgaat. Volgens de Belastingdienst was

dit (automatisering)technisch niet mogelijk noch zou hierdoor het vertrouwen van verzoekster in de Belastingdienst worden hersteld. Bovendien ontving verzoekster reeds de juiste teruggaaf.

22. Verzoeksters klacht ziet in de kern erop dat de Belastingdienst (tot drie keer toe) het inkomen van haar partner verkeerd had opgenomen in VT beschikkingen. Vanuit dat oogpunt zou een vierde beschikking, die naast het correcte teruggaafbedrag ook een correcte inschatting van het partnerinkomen vermeldt, aan verzoeksters klacht tegemoet komen. Het is niet logisch, zoals de Belastingdienst stelt, dat een vierde, op alle punten correcte beschikking het onbegrip en het wantrouwen van verzoekster zou vergroten. Het is in dit geval juist evident dat verzoekster een correcte vermelding van het partnerinkomen wenste. Ook is duidelijk dat de drie VT's (H70, H71, H72) bezien in hun onderlinge samenhang het onbegrip en wantrouwen van verzoekster hebben vergroot en dat daarmee afbreuk wordt gedaan aan de behoorlijkheid. Zo bezien komt het de Nationale ombudsman voor dat het alsnog afgeven van een VT die naast het correcte bedrag ook een concreet partnerinkomen weergeeft op zichzelf beschouwd een toegevoegde waarde heeft. Echter, de Nationale ombudsman hecht ook waarde aan de kennelijk destijds bestaande belemmeringen om een dergelijke beschikking te maken, hoewel de Belastingdienst niet heeft duidelijk gemaakt waarin die dan bestaan. Daarbij genomen dat de teruggaaf materieel juist is en hoe dan ook informatie is verstrekt over het hoe en waarom van het onjuiste partnerinkomen dat was vermeld en dat die vermelding verder geen fiscale consequenties heeft, acht de Nationale ombudsman het te billijken dat in dit geval geen vierde beschikking is afgegeven. De Nationale ombudsman acht het van belang dat er verder alles aan gedaan wordt om te zorgen dat de definitieve aanslag inkomstenbelasting 2007 waarin het correcte partnerinkomen wordt vermeld wel zo spoedig als mogelijk wordt vastgesteld. De Nationale ombudsman gaat ervan uit dat die definitieve aanslag inderdaad in de tweede helft van 2008 en liefst zo vroeg mogelijk in deze periode wordt vastgesteld (reactie Belastingdienst 17 oktober 2007). Omdat in de reactie van de Belastingdienst van 19 december 2007 wordt vermeld dat die definitieve aanslag in 2008 of 2009 wordt vastgesteld, ziet de Nationale ombudsman aanleiding om een aanbeveling te doen.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Belastingdienst/Randmeren te Zwolle is gegrond op het punt van het ontbreken van een toelichting in de H71 als gevolg van het ontbreken van adequate organisatorische voorzieningen en op het punt van de informatieverstrekking inzake de H72. Voor het overige is de klacht niet gegrond.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman geeft de minister van Financiën in overweging te bevorderen dat de Belastingdienst de definitieve aanslag inkomstenbelasting 2007 van verzoekster zo spoedig mogelijk in de tweede helft van 2008 vaststelt.

De Belastingdienst heeft de definitieve aanslag 2007 op 25 september 2008 aan verzoekster opgelegd

Onderzoek

Op 12 juli 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw J. te Ede, met een klacht over een gedraging van de Belastingdienst/Randmeren te Zwolle.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Financiën, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Belastingdienst/Randmeren verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De Belastingdienst liet weten geen op- of aanmerkingen te hebben op het verslag. Een reactie van verzoekster bleef uit.

INFORMATIEOVERZICHT

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

De beschikkingen voorlopige teruggaaf 2007 op naam van verzoekster van 15 januari (H.70), van 15 mei (H.71) en van 22 juni 2007 (H.72).

De faxberichten van verzoekster van 15 mei, 24 juni, 5 en 12 juli 2007.

De schriftelijke reacties van de Belastingdienst van 26 april, 4, 6 en 20 juli, 17 oktober en 19 december 2007.

De brief van de gemeente Ede van 13 juli 2007.

Verschillende telefoongesprekken met verzoekster en met de Belastingdienst.

Achtergrond

1. Algemene wet inzake rijksbelasting

Artikel 13, lid 2 en 3

"Een voorlopige aanslag tot een negatief bedrag die voor of in de loop van het tijdvak wordt vastgesteld, wordt aangeduid als voorlopige teruggaaf.

Een voorlopige aanslag kan, met inachtneming van de vorige leden, door een of meer voorlopige aanslagen worden aangevuld."

Artikel 15

"De voorlopige aanslagen en de in de belastingwet aangewezen voorheffingen worden verrekend met de aanslag, dan wel - voor zover nodig - bij een door de inspecteur te nemen voor bezwaar vatbare beschikking."

2. Uitvoeringsregeling Algemene wet inzake rijksbelastingen 1994

Hoofdstuk 5. Voorlopige aanslag

Artikel 23

"1. De inspecteur legt een voorlopige aanslag op, indien het bedrag waarop de aanslag vermoedelijk zal worden vastgesteld, na verrekening van voorheffingen en reeds opgelegde voorlopige aanslagen, zulks naar zijn mening rechtvaardigt.

2. De bepaling van het bedrag waarop een voorlopige aanslag die wordt vastgesteld in het tijdvak waarover de belasting wordt geheven, dan wel na het tijdstip waarop de belastingschuld is ontstaan, kan geschieden:

a. voor de inkomstenbelasting: op grond van de gegevens die hebben gediend ter vaststelling van de meest recente belastingaanslag over het meest recente kalenderjaar;"

Artikel 24

"Indien een voorlopige teruggaaf inkomstenbelasting is of zal worden vastgesteld en een relevante wijziging optreedt in de omstandigheden die van belang zijn voor de verleende of de te verlenen teruggaaf, doet de belastingplichtige daarvan zo spoedig mogelijk op de door de inspecteur aangewezen wijze mededeling aan de inspecteur."

3. Algemene wet bestuursrecht (wet van 4 juni 1992, Stb. 315)

Artikel 4:84

"Het bestuursorgaan handelt overeenkomstig de beleidsregel, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen."